

***

Као једном од првих читалаца поезије Момчила Ђуровића (1963), пјесника из Миљевине, остало ми је да срочим и прву бешку.

"Ја свако вече заспим // Са својом змијом на грудима", пјесма "Змија" сасвим је прецизна пјесничка слика, која, уз оне које ћу навести, понајбоље осликава и казује о чему то Момчило Ђуровић пјева (и плаче) у својој првој књизи пјесама, а под насловом "Трагови".

"Побјегао ми је још један дан" (пјесма "Бијег"), "Сувише сам облак" (пјесма "Понављач"), "Само ме Бог окренуо добру"... "Не вјерујем у срећу" (пјесма "Брод")...

Шта, дакле, боље тумачи пјесништво од самог пјесништва?

Ђуровићу дани бјеже, вјерује у Бога, не вјерује у срећу, превише сањари... И све би то могло да се подвуче (поентира) стихом из пјесме "Још један", а који гласи "пјесник који је лоше спавао".

Најбољи тамо гдје је најмање рјечит, примјера ради, пјесма "Ја-не ја", Ђуровић је пјесник парадокса "Кад долази ново прољеће // Сјетим се онога које неће доћи" (пјесма "Анђелина"), и пјесник љубави "расуто злато пути њене" (пјесма "Август"), и пјесник самоће "Убога душо моја, плашим се // Остат ћу сам" (пјесма "Вепар"), и пјесник таме "С ким да подијелим таму // У соби што шумори"... али, изнад свега, пјесник, како се већ сам обиљежава у, можда, кључној пјесми за разумијевање његове лирике, пјесми "Провинција" - пјесник ЧАМЕ (провинцијске, дакако).

"Ту вољети не можеш", пјева Ђуровић у "Провинцији". "исконски јад чаме // провлачи прсте кроз њене дане", "Тужно је небо провинције", "Мало звијезда ту сија"... Тумачити ову тиранију било би апсурдно.

Са "змијом на грудима" и "тужним небом провинције" изнад, "пјесник који је лоше спавао", написао је своју прву књигу пјесама. Момчило Ђуровићу, нека ти је са срећом!

Боро Капетановић